

PARROQUIA DE SANT VICENÇ DE SARRIÀ SUPPLEMENT DE FULL DOMINICAL

Any 30, núm. 51, Quart Diumenge d'Advent, 20 de desembre de 2009

“AQUEST INFANT SERÀ UNA SENYERA COMBATUDA” (Lc 2, 34)

Duccio di Buoninsegna, Catedral de Siena

CELEBRACIONS DE NADAL 2009

Dimarts 22 de desembre:

Celebració penitencial a les 20h.

Dijous 24 de desembre:

Missa de Vigília de Nadal a les 19h., amb les famílies amb infants.

Missa del Gall a les 24h., amb participació de la Capella de Música.

Divendres 25 de desembre:

Missa de Nadal a les 10h. - 11,30h. - 13h. - 20,15h.

Dissabte 26 de desembre (Sant Esteve):

Missa a les 8,30h. - 10h. - 12h.

(les misses de les 18h i 20'15h són ja de Diumenge)

El consell pastoral, els mossens i el voluntariat
de la Parròquia de Sant Vicenç de Sarrià
us desitgen un sant Nadal i un bon any 2010

Dimarts 22 de desembre, a les 20,00 h CELEBRACIÓ COMUNITÀRIA DE LA PENITÈNCIA

Amb confessió i absolució individuals.

La missa de les 20,15 s'avança a les 19,30.

La fotografia ens mostra a sacerdots confessant-se en el Recés Sacerdotal

Internacional que va tenir lloc al Santuari d'Ars el mes de setembre. Per als preveres també és molt important de ser escoltats i rebre la gràcia del sagrament. Reconèixer que tenen necessitat els uns dels altres. Déu s'abandona a les mans dels seus sacerdots. Déu es dona passant per la mà, pels llavis, per tot l'ésser del sacerdot. És una meravella veure que Déu escull a uns homes pobres i pecadors per ser el sagrament de Crist Bon Pastor!

EXPOSICIÓ DEL SANTÍSSIM SAGRAMENT. Avui, i cada diumenge, de les 19:15 a les 19:45, té lloc a la Capella de la Puríssima. Pregària per les vocacions.

REUNIONS D'ACCIÓ CATÒLICA. Al coincidir el dimarts, dia 22 de desembre, amb la Celebració de la Penitència, aplacem la reunió que acostumem a tenir el quart dimarts de mes fins després de festes. Per a preparar la Confessió aniria bé llegir els nn. 296-312 del “Compendi del Catecisme de l'Església Catòlica”.

CENTRE PARROQUIAL. Avui diumenge, a les 17'30h, primera representació de **L'Estel de Natzaret**. Cal fer reserva d'entrades. **Dilluns 21**, a les 8 del vespre, al teatre del Centre, **presentació oberta a tothom del projecte de reforma del teatre del Centre**. **Dimecres 23**, a 2/4 de 9 del vespre, al teatre del Centre, projecció del Documental del Mes **Els nens perduts de Buda**. I recordeu que segueix oberta la inscripció gratuïta al **torneig de Nadal de ping-pong**.

Missa: Feiners: 8:00, 10:00 i 20:15. **Horari d'estiu:** Dissabtes i Vigílies de festa: 18:00 i 20:15. **Diumenges:** 8:30, 10:00, 11:30, 13:00 i 20:15.

Confessions: dies feiners de 8:45 a 10:00 i de 19:45 a 20:00, i un quart d'hora abans de les Celebracions dominicals. **Despatx Parroquial:** dilluns, dimecres i divendres, de 17:30 a 20:00 (exceptuant festes i vigílies de festa). **Caritas Parroquial:** (entrant per c/ Arquitecte Mas, 3). Dimecres, de 9:00 a 12:00. Tel: 93 203 03 39. **Adreces:** Rectoria i Despatx parroquial – c/ Rector Voltà, 5. 08034 – Barcelona. Tel: 93 203 09 07. **Centre Parroquial** – c/Pare Miquel de Sarrià, 8. Tel: 93 203 97 72. **Web:** www.parroquiasarria.net. **Mail:** santvicenc@parroquiasarria.net

PERMETRE CRIST DE PARLAR A L'HOME

Del començament del gran pontificat de Joan Pau II, hi ha dues exclamacions que ja, en el moment en què foren pronunciades, m'impactaren profundament i les quals recordo sovint (les cito de memòria): "Obriu de bat a bat les portes a Crist", n'és la primera. I després aquesta altra: "Permeteu que Crist parli a l'home" (s'entén, esclar, l'home i la dona). La primera convida les persones, també els pobles i els sistemes polítics i ideològics, a acollir la persona i el missatge de Jesucrist. La segona, en què els demana de no interferir-se en el diàleg que Jesucrist ve a sostenir amb cada home i dona concrets, és la que m'inspira la present reflexió.

"Permeteu que Crist parli a l'home". Es tracta d'un clam que hauria de brollar de la profunditat del cor de tot cristià. Perquè el problema de fons del món contemporani, es digui aquest modern o postmodern, és que escolti la veu del Crist. La nostra màxima preocupació ha de consistir a fer possible que Jesucrist parli —s'entén que significativament— a l'home concret que viu immers en la cultura actual, i que parli sobretot a les noves generacions.

Entre l'home i dona d'avui i Jesucrist s'aixequen una infinitat de barreres que impedeixen un diàleg real i sincer, un encontre veritable. Ara bé, la cultura d'avui, és una barrera a la fe? En tant que es difon com un comprimit artificiosament injectat des del Poder és, sí, una barrera. D'aquesta manera la cultura dominant, no és tant el fruit de les arrels profundes de la nostra societat com l'expressió del Poder. Unes vegades això es fa subtilment, en d'altres descaradament, com hem vist dijous 17 de desembre: l'ideologia pura i dura s'ha imposat per mitjà de l'aritmètica parlamentària. És un exemple rellevant, però no l'únic. Un mur s'alça, doncs, entre l'home actual i l'experiència cristiana. Un mur que a judici de molts sembla infranquejable.

És legítim, més encara és obligat, que l'Església, en aquestes circumstàncies demani i fins i tot suppliqui a aquest Poder de permetre Crist parlar a cada home. Alguns creuen, però, que dita súplica, acompanyada de la consegüent denúncia d'allò que es considera tremendament injust, no revela altra cosa que el somni nostàlgic d'un poder i d'una influència ja superats. ¿I per què no hem de pensar, per contra, que aquesta neix en realitat de la profunda convicció que l'Església té des de sempre, que quan es deixa parlar el Crist a l'home i aquest l'escolta sense interferències, aleshores Crist diu quelcom a l'home real?

Tanmateix l'Església —en totes les seves instàncies— ha de ser molt conscient que les afirmacions verbals sobre Jesucrist no asseguruen la transmissió de l'experiència cristiana ni la seva incidència en la vida social i cultural, i en són un obstacle afegit als nostres pecats. La fe cristiana necessita d'un subjecte eclesial viu, conscient del seu protagonisme en la història, fidel en el seu testimoniatge. "Que el vostre testimoniatge sigui de tal manera que qui us vegi es preguntí quin esperit us anima", afirmava el cardenal Suhard. Si el testimoniatge cristià de les nostres famílies i de les nostres comunitats s'afebleix, ¿com passarem la torxa de la fe a les noves generacions?

El Magisteri eclesial del Papa i dels nostres Bisbes és imprescindible. El Concili Vaticà II és un far lluminós. La veu del Papa i dels bisbes no és avui una veu arrogant ni impositiva. I qui li soni així que analitzi millor l'esperit i la lletra dels seus documents, en els quals s'apel·la també constantment a la raó. Però el més important és que els bisbes amplifiquen la veu del Crist, una veu que demana d'obrir-se pas enmig d'aquesta societat pretesament indiferent. Hi ha, però, qui li interessa molt especialment que no ressoni aquesta veu en el nostre país o que, si sona, soni ben desafinada a les oïdes de la gent. Les tergiversacions i les manipulacions són constants.

La veu de l'Església és una veu lliure i profètica, no subjecte a les manipulacions emocionals. Ho observà amb fina ironia Chesterton que ja el 1926, escrivia coses com aquesta: "Es dona per suposat que als catòlics els manca la independència intel·lectual. Però, en aquests moments, és també l'única qualitat que els catòlics veiem que ha perdut tot el món. El món actual mostra moltes senyals, bones unes i dolentes altres; però, amb molt, la més rellevant és l'abandonament del raonament individual en pro de la premsa, amb els seus trucs i suggestions, i de la producció i la psicologia massives. La fe catòlica, que sempre preserva una virtut que no està a la moda, és l'única que, en aquests moments, sosté la independència de l'intel·lecte humà". Llegir la col·lecció dels seus articles ara editada amb el títol "Por qué soy católico", és un exercici higiènic, saludable.

Malgrat l'etapa difícil que vivim, en la que els entrebancs i els prejudicis es multipliquen, penso sincerament que és l'hora, més que mai, de l'esperança, és a dir, d'aquella dimensió de l'esperit que, com va dir fa uns anys, tan bellament Václav Havel, depèn ben poc de la nostra observació de la realitat, de les nostres estimacions o previsions: "L'esperança no es mesura per la joia de veure les coses desenvolupar-se favorablement, ni per la nostra capacitat de perseguir objectius positius. Com més aquesta esperança persistirà en les situacions difícils, més profunda esdevindrà. Perquè ella no és només una forma d'optimisme, sinó la certesa que els nostres actes tenen un sentit, encara que nosaltres no en puguem reconèixer el resultat". Tota una lliçó.

Nadal ens obre aquesta dimensió, avui tan necessària per als cristians, i per al conjunt de la nostra societat, de l'esperança. Esperança que, si estem prou atents, descobrirem ben viva en el cor de l'Església. No l'asfixiem amb comentaris frívols o banals. Permetem que Crist parli amb claredat als homes i dones d'avui.

Mn. Manel Valls i Serra, rector